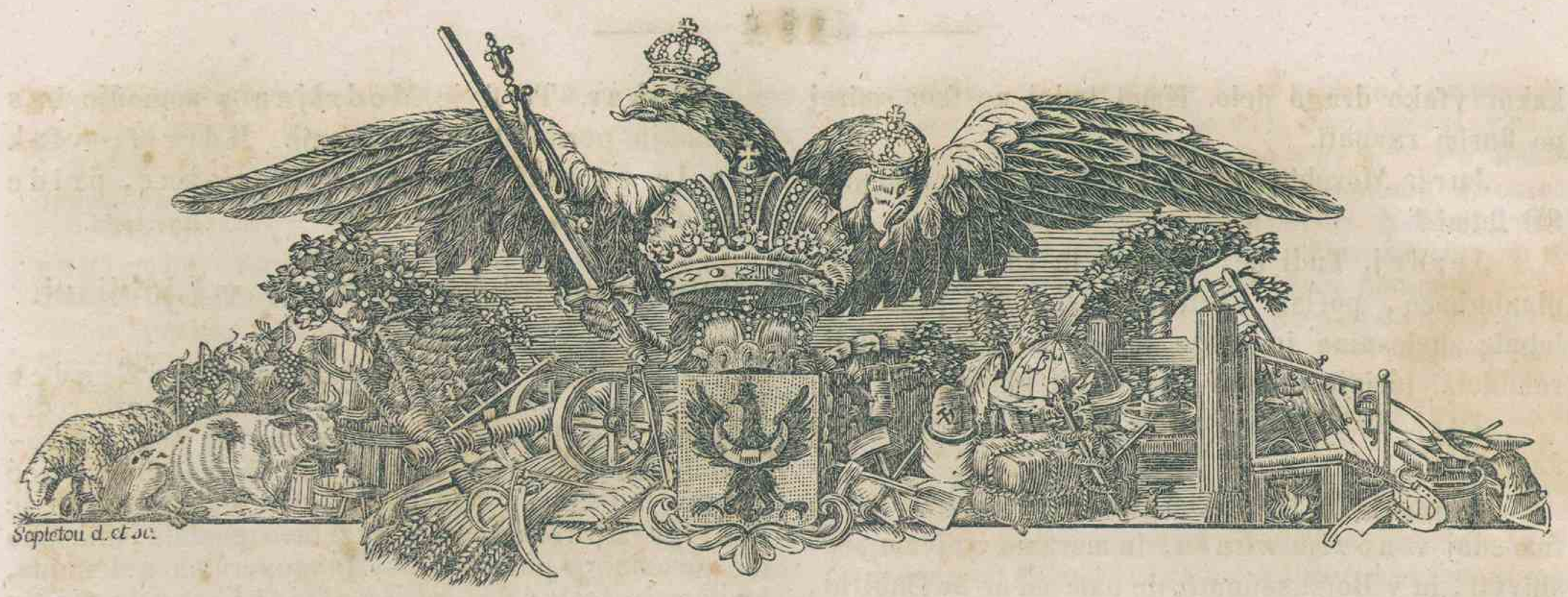

Kmetijſke in rokodélſke novize.

Na ſvetlobo dane od z. k. kmetijſke drushbe.

№ 44. *V ſrédo 30. Kosoperſka.* **1844.**

☞ Te novize pridejo vſáko ſrédo na dvéh zhetertnih liſtih v Ljubljani na ſvetlo. Plazhujejo ſe v piſarnizi z. k. kmetijſke drushbe v hiſhi 195 v Salendrovih ulizah bliso Brega; sa Ljubljano in sa tiſte, ki jih ne dobivajo po póſhti, sa zélo leto s 2 fl., — sa pol leta s 1 fl.; prejemljejo ſe pa pri natiſkovavzu na Bregu Nr. 190. Po poſhti veljajo sa zelo leto 2 fl. 30 kr., — sa pol léta 1 fl. 15 kr. Po vſih z. k. poſhtah ſe snajo dobiti.

Kakó je bolj, po novim ali po ſtarim?

(Pogovor nekih kmetov v kerzhmi.)

Juri (sa miso sedé, **Jerneja**, ki ravno v pivnizo ſtopi, posdravi rekozh): Bog te ſprimi, bratez!

Jernej. Bog te shivi **Juri**!

Juri. Sèm le k meni ſe vſédi! Sa uno miso tam ſo ſami novini.

Jernej. Kaj hozheſh s tem rezhi?

Juri. No ja! de ſo po novim, ali po novi ſhegi; hozhejo ob enim vſe krivo poravnati; hozhejo, de bi ſe ſamo oralo, in ſamo ſejalo, ha, ha, ha! naſhe ſtaro poljſko oródje jim she nizh vezh ni sa rabo; vſe drugo, pravijo, bodo napravljali; ſadijo in preſajajo drevje po njivah in po ſenoshetih; paſhnje, pravijo, de bodo opuſtili, in obzhine (gmajne) rasdelili.

Jernej. Tako hozhem tudi jeſt ſtoriti!

Juri. Ali ti! tudi ti boſh gnojnizo lovil, ali morebiti zelo jamo is resaniga kamnja ji napravljal, potlej pa na njive in ſenosheti vosil, in takih traparij vezh delal, od kterih nobeden nikdar ni ſliſhal.

Jernej. Sakaj pa, de bi ne? Ali nimamo lep isgled nad **Saborſhtnikam**, le poglej, kakih grosnih dobizhkov mu njegova kmetija dajé.

Juri. A ja dobizhkov! Bog ga védi, kakó je on obogátel! — jeſt menim, de ne od kmetije, zhe je ravno njegovo semljiſhe nar boljſhi v zelim kraju.

Jernej. Reſ je, de je **Saborſhtnikovo** semljiſhe dôbro, vender ni bilo od perviga táko, kakorſhno je sdaj.

Juri. Ali miſliſh tedaj, de ſi je **Saborſhtnik** semljiſhe kaj popravil.

Jernej. Lej ga, ſaj je ozhitno!

Juri. Zhákare! Tudi jeſt ſim she dovelj poſkuſil, she vém preſoditi, kaj mora k tému biti! She 28 lét kmetujem, miſlim, de ſim ſe she vsiga isuzhil.

Jernej. Ha, isuzhil? kdo neki ſe vſiga isuzhi na tem ſvètu?

Juri. Kdo? Rokodelez ſe isuzhi, kadar ſvoje leta preſtojí in mojſter poſtane; tudi kmet ſe isuzhi, kteri vezh lét kmetuje, in dôbro goſpodari.

Jernej. Zhe pa krajazh (shnidar), ki ſe je pred 30 letmi krajaſhkiga isuzhil, ne bo snal ſukenj drugazhi delati, ali ſoſhiti, kakor ſo jih pred 30 letmi noſili, miſlim, de ſi pri ſvojimu delu ſlane vode saſlushil ne bo; in ravno taka je tudi pri vſakimu delu.

Vſak rokodelez in vſak mojſter ſe mora vſe ſvoje shive dni uzhiti, novo delo mora pasljivo ogledovati, in premiſhlovati, kakó bi bilo mogozhe to ali uno delo lépſhi, koriſtniſhi, in pripravniſhi isdelovati, zhe ſi hozhe shivesha priſlushiti, in sraven tega ſhe kaj pridobiti.

Juri. Aj, kakó jo snaſh saviti! Jeſt pa miſlim, de druga je rokodelzova, ſpet druga pa kmetova.

Jernej. Ni takó! Treba je semljo in kmetiſhtvo ravno tako sboljſhovati, in pridniſhi obdelovati,

kakor vſako drugo delo. Kmet tedaj ne ſme smirej po ſtarim ravnati.

Juri. Morebiti je ſedaj bolj, kakor je bilo pred 30 letmi?

Jernej. Tudi ne! davkov in ſhtibre manj ne plazhujemo, poſlam vezh isdajamo, kot pred neki letmi; shelesnina in uſnje je od polovizo drashji, rokodelzi térjajo od naſ ſhe viſhji plazhilo.

Juri. Takó tedaj! ali je bolj po novim, ali po ſtarim?

Jernej. Po tem takim, ſe vé, de ni bolj! mi pa ſmo sdaj v novim zhaſu, in moramo v njemu preshivéti, in v Boga saúpati, de nam on ne bo ſlabiſhi, ampak po naſhimu saſlushenju vſe prav napravil.

Lokar (ki je pogovor od ſtrane poſluſhal). Prav, prav, Jernej! to je lepo govorjenje, to ſo prave kerſhanſke miſli! Mi tega, kar ſe s boshjim pripuſhenjem na ſvetu godí, predelati nemoremo.

Jernej. Mi bi ne mogli vezh goſpodariti, ko bi mi svoje semljiſha ravno takó obdelovali, kakor ſo jih naſhi dedje obdelovali. Le poglej Juri Saborſhtnikovo kmetijo, ta ti pokashe, koliko pridnoſt samore; on zhuti, kakor vſak, tesho ſedajniga zhaſa, pa jo sna prenefti; on jo sna tako vositi, de ima vſiga dovelj; to pa pride od tod, kér on is eniga orala semlje vezh prihodka potégne, kakor ga mi od dvéh ali zlo tréh; on vſako péd semlje h koriſtu oberne; le enkrat prav preglej Saborſhtnikovo kmetijo, potlej Juri! boſh drugazhi govoril.

Lokar. De mora tudi refnizhno tako biti! — Ko ſim ſhe vojak (ſoldat) bil, ſim bil prizhijozh, ko je kmet, ki ſo mu smerjaje Modrijan rekli, koſ puſtiga ſveta sa 14 gold. kupil, na kterim je od sazhetka komej po 3 mernike ovſa perdeloval; zdaj ga je pa takó rasdelal in poshlahtil, de je po bratovſko 2000 gold. vreden.

Juri. Kaj je pa s njim pozhel?

Lokar. To véſh, de Modrijan ni rók krishem dershal: is nizh je nizh. Svet je bil ſilo kamnit. Modrijan poruje debelo kamnje, in ga nalomi toliko, de ga v blishno meſto sa vezh denarjev prodá, kakor je sa ſvet dal.

Potlej napelje na raskopano semljo zheſ 14 ſto vos dobre perſtí, in ravno toliko gnojá, potem obſadi ta ſvet s ſadnimi drevesizi, is perviga po malim, od leta do leta vezh in vezh, de je bil zeli koſ kupleniga ſvetá krishem obſajen. Dokler je mlado drévjizhe raſtlo, je Modrijan krompir in drujiga korenjeviga ſadú vmeſ ſadil. V petimu letu je she Modrijan 30 jerbaſov zheſhpelj is zhverſtih dreveſiz natergal; nekoliko lét potem je on lepe denarje sa ſvoje ſadje vlekel. V ſhtirnajſtim letu po ſadili potegne on sa zheſhnje 50 — in sa zheſhplje 140 gold. in potem vſako leto vezh.

Juri. Je mogel pa tudi dovelj semlje in gnojá imeti!

Lokar. To ſi je Modrijan s umnoſtjo in s pridnoſtjo perdobil in perhranil. Kdor ſe vſak dan le en majhno naprej pomakne, pride ſzhaſama tudi daljezh. Rovtarſki.

Popis obertniske razstave v Ljubljani.

(Na dalje.)

J. F. Kaizer, lastnik kamnotiskarije v Gradcu je v razstavo poslal iz svoje fabrike raznih rečí, namreč: deželobraze, priličja in več sort bukvoveznih izdelkov, med kterimi je bila marsiktera reč umetno izdelana. — Od dveh parov copát, ki jih je Marija Bostiančič v razstavo poslala, nimamo nič posébniga povedati. — Mnogoverstna železnina, ki nam jo je vodstvo škofijskih rudarij iz Celovca v razstavo poslalo, je posébno po laških tergih dobro znana. — Tudi kosé, ki nam jih je J. Spricer kosár iz Celovca v razstavo poslal, že davnej med to nar bolji blago te sorte štejejo. — Baron Coizove fužine na Gorenskim že davnej slovijo krog in krog; njih železnine in jekline gre več čez morje v ptuje dežele, kakor vsih druzih fužin in njih čubežen (Zaineisen) ga nima para. V pretečenimu letu so imenovane 4 Coizove fužine 16 tavžent sto dva in šestdesét centov železa, jekla in žebljev samo v ptuje dežele prodale; delovcov imajo 2 tavžent dvé sto in trideset, med kterimi jih je 980, kteri vseskozi v fužinah delajo, 650 pa le od časa do časa; razun teh je 600 voznikov, ki rudo in železnino sèm ter tje prepeljujejo. Delovci in vozniki so pretečeno leto v Coizovih fužinah 118 tavžent 5 sto in pet in sedemdeset goldinarjev zaslužili. Iz tega vsaki lahko previdi, kako velika in močna podpora so Coizove fužine, posébno za gorénsko stran krajnske dežele. Resnično, vsa slava in hvala jim gré! — Od P. Leskovica, pridružnika tajništva c. k. kmetijske družbe v Ljubljani, smo železne seni vidili. — Andrej in Jernej Verčič, tkavca iz Stare Loke, sta vsaki en kos platna v razstavo poslala; dobro blago je bilo, in prav veseli smo ga bili, tóde žalost nas je obšla, ki smo se spomnili, de je to rokodelstvo v Loški komisii, ravno tako, kakor okoli Smljednika, Velesoviga i. t. d. zlo pešati jelo. — Zagorska fužina je v razstavo poslala veliko rudarskih rečí iz svoje fabrike, med kterimi smo vidili prav lep cink, kteri bo gotovo prihodnjič veliko denarjev v deželo vabil, kér mislimo, de se bo ta fužina v kratkim času med nar imenitniši naše domovine povzdignila. — Dvojšert (Zwillich) in mnogoverstno platno R. Koširja, tkavca iz Kamnika, je bilo dobro blago. — Podoba cesarskiga orla, ki jo je J. Kaučič iz Idrije iz golih kebrov sostavil, ne zasluži, de bi jo med obertniske rečí šteli. — Rozalija Eger je dala zal izdelek z zlatimi in srebernimi čerkami iz svoje natiskavnice v razstavo. — Med svinčenim blagam, ki nam ga je J. K. Eger, kupec iz Belaka, v razstavo poslal, so bile svinčene, brez ognja napravljene cevke za vodotoke i. t. d. posébne hvale vredne. —

(Dalje sledí.)

Novice iz Gradca.

16. 17. 21. in 22. dan Kozoperska.

16. dan tega mesca je bil za c. k. štajersko kmetijsko družbo imeniten dan; zakaj pri ti priliki je bil velki zbor nje udov in veselo obhajilo 25 letniga bitja te družbe, ktera je pri ti priložnosti

svojiga vikšiga vodja, nadvojvoda Joana posébno počastiti hotla. Že pred ta večer so ognji, kakor o kresu, po vsih gričih okoli Gradca veseli dan oznanovali.

Ob devetih zjutrej so se nadvojvoda Joan, poglavar štajerske dežele in še več druzih visokih gospodov in udov imenovane družbe, v stolno cerkev podali, in Bogá pri velki maši za blagodar zahvalili, kteriga je on 25 letnimu djanju te družbe skozi in skozi milostljivo deljil. Iskrene želje in mile prošnje so pri temu obhajilu za dolgo ohranjenje presvitliga Joana proti nebeškimu Očetu puhtele iz serc sto in sto zbranih udov!

Po dokončani s. maši so se imenovani udje v hišo deželnih stanov podali, ktera je bila za velki zbor pripravljena in posébno lepó olišpana. Veselo je bilo viditi, med visokimi gospodi tudi proste kmete v sivih suknjah sedeti, kterih beseda pri takih zborih ravno toliko veljá, kakor žlahtnikov. Vse kmetijske družbe našiga cesarstva so k temu zboru svoje namestnike poslale; jeft in gosp. Zamasa sva krajnsko družbo namestovala.

Pogodbe tega zbora so se z tem začele, de se je poglavar deželnih stanov grof Attems presvitlimu nadvojvodu Joanu v imenu kmetijske družbe za vse Njegovo dolgoletno prizadevanje zahvalil in Njemu v spomin serčne hvaležnosti zlati kozarec posébne lepote podaril, ki ga je kmetijska družba, de bi visokiga gospoda po vrednosti častila, za 18 sto goldinarjev v srebru kupila. Ginjeniga serca so na to nadvojvoda Joan odgovorili in imenovano darilo milostljivo sprejeli.

Po tem so se pogodbe imenovaniga zbora po redi začele in so do šterih popoldne terpele. Drugič bomo od tega kaj več povedali; sedaj le to opomnimo, de smo med drugim kmetijskim orodjem in mašinami, ki so bile pri temu zboru na ogled postavljene, tudi Ferlanovo pinjo vidili, ktero so presvitli nadvojvoda Joan v naši obertniski razstavi kupili.

Po dokončanim zboru so se vsi udje od perviga do zadnjiga (501 jih je bilo) z Nadvojvodam vred v veliko gostivnico (Koloseum) k obedu podali, kjer smo prav dobre volje bili.

Drugi dan pa je bil velki zbor obertniskiga družtva, kteriga so Nadvojvoda Joan z prijetnim nagovoram pričeli. Po tem so namestniki vsih izdruženih dežel popise vsiga tega brali, kar se je v obziru na obertnino čez leto v ti ali uni deželi zgodilo. Sedaj je prišlo razdelenje svetinj in pohvalnih pisem za Ljubljansko obertniško razstavo na versto; prihodnjič bomo v priloženimu listu imena tistih fabrikantov in rokodélcov razglasili, kterim se je čast pripetila, de bode zlate, sreberne, ali bronaste svetinje, ali pa pohvalne pisma dobili.

Pri ti priložnosti sim jest v imenu slovenskih rododélcov presvitlimu nadvojvodu Joanu začetniku notrajno-austrianskiga obertniskiga družtva lepo pesem slovenskiga jezika v roke podal, ktero smo v 40. listu naših novic natisnili: de bi jo pa presvitli nadvojvoda Joan in drugi Neslovenci ložej razumili, smo jo tudi v nemški jezik prestaviti dali. Obedve skupej smo v enimu krasnimu zvezku Nadvojvodu podali, ktere so z velikim veseljem sprejeli. Pri ti priložnosti so milostljivi Nadvojvoda naše Novice glasno pohvalili in veliko dopadajenje nad njimi očitno pokazali, rekoč: „Ako ravno slovenšine ne razumim, si vunder le večkrat zapopadke Novic v nemški jezik razložiti velim, kteri so mi prav prav po volji.“ Po dokončanimu zboru se je meni in gospodu Zamasu čast zgodila, de so naji presvitli Nadvojvoda opoldne k svoji mizi povabili, kjer smo se še več od obertniskih in rokodélskih rečí pomenili. —

21. dan tega mesca popoldan ob petih so se vpervič Dunajčani v 8 vozovih po železni cesti v Gradec pripeljali in celo pot od Dunaja do Gradca, ki nekaj več, ko 27 milj znese, v 9 urah storili. Grozno veliko ljudí je skupej priderlo, pervi prihod vozovlakov po železni cesti gledat. V kolodvoru so k temu namenu cerkev napravili, kjer so visoko častitljivi knez in škof z več drugimi duhovnimi razne molitve sa srečo te nove železne ceste opravili, in pervi hlapon, ki se Gradec imenuje, blagoslovili. V spomin te vesele prigodbe je bilo zvečer celo mesto razsvetljeno; štajerski deželni stanovi so pa Dunajčanam krasen obed napravili.

23. dan imenovaniga mesca so železno cesto od Dunaja do Gradca za občinsko rabo odperli; kdor se hoče po nji peljati, plača v vozu perviga reda za celo pot 6 gol. in 38 kr., v drugimu redu 5 gold. in pol, v tretjimu pa le 4 gold. in 15 kr. Za vožnjo raznigа blaga se za eno milo od centa plača po krajcerju. To je pač grozno majhno plačilo!

Gotovo je, de bo prihodno jesen železna cesta do Celja speljana, v letu 1846 pa do Ljubljane dokončana.

Pred našim odhodam iz Gradca smo z častitljivim gospodam J. Justinam, nekdajnim fajmoštram pri Devici Marii na Bleskim Jezeru govorili, ki zdaj v Gradcu živí, 98 let star.

Dr. Bleiweis.

Nekaj od Slovencov.

(Konec.)

10. Kaj pisati za národ je imenitna reč. Izobražen pisavec je naj žlahtnejši cvet v narodu. Kar on pisaje govorí, se sliši dalje, kakor naj močnejši grom, njegove besede se razlegajo povsod, kjer koli se njegov jezik govorí. Njegove žlahtne pisma še neprenehama govoré, kadar njegove kosti že davno pod černo zemljo trohnijo. — Vsaki naj zató piše samo, kar je plemenitiga ali žlahtniga, samo kar je dobriga in koristniga — samo tó, kar bi bilo vredno govoriti pred celim svojim rodam. — Slovenski pisavec naj skerbí, de je slovensko izobražen. On ne sme, da bi gledal samo v svoj domači kot, samo v svojo domačo dolino, samo v svojo domačo deželico, kakor kert v svojo kertovino — na kviško naj povzdvigne svojo glavo, naj pogleda, kaj drugi naši slavjanski bratje lepiga in koristniga pišejo! Saj smo se že lepo navadili na ilirski pravopis, — in naj lepši bukve se v njemu natiskajo, ne samo na Horvatskim, ampak tudi v Čehah, na Moravi, na Slovenskim, in takó dalej. — Slovenski pisavec naj opiše lepe, hvalevredne lastnosti svojiga rodú, da imamo jih za izgled. Koliko lepiga in žlahtniga se najde pri naših Slovencih! Ako bi zmiraj samo od krivih navad pisaril, lahko bi kdo mislil, da je pisavec prevzetniga in sovražniga sercá, in da svoj národ ošabno zametuje. Tudi rezno in ojstro se sme kadaj kaj povedati, pa zraven se mora jasno viditi, da pisavec svoje rojake vender iskreno ljubi; ojstrejši je beseda, jasnejši naj se ljube-

zen vidi. — Kdor hoče kaj opomniti, naj opomni naše ljudí, da bodo trezni; treznost je dobra gospodinja per hiši, pijančovanje je toča pod streho po zimi in po letu; — naj opomni, da naj bodo sosédje miroljubni in se terdoglaviga pravdovanja varjejo; kdor se rad pravda, sam svojo streho terga; — naj opomni, da naj naši Slovenci skerbno gospodarijo; leniga čaka stergan rokav, palica beraška, prazen bokal; — naj opomni — in prav glasno naj pové, da starši svoje otroke v božjim strahu izredijo! Tukaj šim blagoserčni možje, ki zlato pero v roki deržite in pišete za naš národ!

Še nekaj me pri serci tešči. — Že naš pesnik Vodnik je pišal in grajal: da blizo v vsaki vasi imajo kake posebne navade, in da zato jedan iz drugiga norce delajo. — To je prav nekeršansko, to je prav gerdó! vsi ljudje smo otroci božji, vsi smo si bratje, da bi se po keršansko ljubili, pa ne, da bi se vzaimno zasmehovali, zasramovali, žalili in jedan drugiga za norca imeli. Jaz zavolj tega to rečem, ker še današen dan v časi kak neotesan, neizobražen Slovenec svoje brate Slovence obrekuje in zaničuje, samo zato, ker niso vsi ravno v tistim kotu domá, kjer on; še učeni — prosim ne zamerite! jaz hudo ne mislim, sam Bog vé! — še učeni se kadáj zapozabijo — jedan zaničuje Slovence Krajnske, drugi Goriške, tretji Koroške, šterti Stajerske. Pa smo si vender vsi bratje Slovenci. To zametovanje in zaničovanje hodi med nami, kakor gerda černa hudoba, in moti nam bistro pamet, kazí nam naše sicer dobro slovensko sercé. Govorimo, pišimo, opominujmo se, da se bratovsko ljubimo, ako ravno jedni pribivamo na sončeni, drugi na senčeni strani gore, ako ravno živimo jedni na pravim, drugi na levim bregu tekoče vode. Kdor ne ljubi, ostane v smerti — govori svet Janez — kdor sovraži svojiga brata, je vbijavec. Matija Majer.

Povedka.

(Dokonzhana pravda). H nekdajnimu kralju, Teodoriku po imenu, pride neka vdova vsa shaloftna in objokana, ponishno prosi kralja in takó govorí: „Mogozhen kralj! vdova sim in vasha podloshna; imela sim dosti premoshenja, kteriga mi je moj rajnki mosh sapustil, de bi otroke lepo uzhila in jih s vsim preskerbela; tode shlahta mojiga rajnkiga moshá mi je she veliko vsela, in she to, kar imam, mi bodo pobrali, takó, de bom s otrozi vred mogla revshino in pomanjkanje terpéti, in od vsiga hudiga konez jemati; toshujemo in pravdamo se savoljo tega she tri leta, in ne stori se mi pravize, nizh ni rassojeniga she, torej nizh ne dobim; ob vse sim she, she otrozhizhkov ne bom s zhim preshiveti iméla. Dolgo zhasa she je moja pravda med dohtarji, in s vsimi prosbnjami nisim v stanu dosezhi, de bi se mi praviza sgodila. Prosim tedaj mogozhen kralj! pomagajte mi, de se moja pravda dokonzhá, in de se meni praviza storí.“

Kralj vdovi prijasno rezhe: „Ljuba moja vdova, vidim, de se ti res kriviza godí, zhe je pa le takó, kakor mi pripovedujesh? Povej mi nar pred, ktera sta tista dva pravdarja, ktera imata v rokah tvojo in tvoje shlahte pravdo, obljubim ti, kmalo bo rassojeno, in kar ti gre po pravizi, gotovo bosh dobila.“ Vdova mu pové imena obeh pravdarjev.

Drugi dan prezej ukashe kralj obema pravdarjama, ktera sta imenovano pravdo v rokah imela, hitro dokonzhati jo in vdovi pravizo storiti, zhe ji praviza gré, in rassodbo kralju prinesti sa poterjenje. Besednika se pripravita to pravdo isdelovati, in sta jo tudi v treh dneh h konzu dognala, ktero nesteta po prijetimu ukasu kralju podpisat in poterdit. Kralj ju vprasha: „Sta dokonzhala pravdo vboge vdove, kakor sim vama ukasal?“ „„Dokonzhana je, ravno jo pernesteva podpisat in poterdit.““ „Kakó je steklo sa vdovo, ju kralj vprasha, ali je dobila ali sgubila?“ S enim glasam odgovorita besednika: „„Dobila je vdova, saj drugazhi se ne more rassoditi, po pravizi ji gré vse premoshenje.““ Kralj na to vesel pravi: prav je. Kralj vprasha sdaj: „Povejta mi prav resnizhno, koliko zhasa sta potrebovala, to pravdo popolnama dokonzhati?“ „„Ne ravno veliko, mu pravdarja odgovorita, v treh dneh je bilo lahko vse narejeno.““ Kralj pravi na to: „Dobro je; le dajta meni pisma, de jih vdovi isrozhim, vidva pa grefta prezej v jezho, pripravita se, oba bosta jutri obeshena.“ Vojaki so bili she perpravljeni, jih v jezho peljati.

Na to se pravdarja grosno prestrashita, od smertniga strahú trepetata, prosita, jokata, vpijeta, de naj jima kralj persanese; saj nista tako strashne kásni (shtrafinge) saslushila, ker sta svesto kraljevo sapoved dopolnila, in pravdo dokonzhala po kraljevim ukasu. Kralj jima serdito odgovori: „Hudobnesha! Nisim ukasal vaji obesit sa tó, ki sta hitro pravdo dokonzhala, ampak le sa tó, ki sta se s njo zele tri leta mudila, kar bi bila v treh dneh lahko storila!

Kralj ju k smerti obsodi, vender njima je po tem persanesel in ju per shivljenju pustil. — Gotovo nista nobene pravde vezh potem tako na dolgo vlekla.

V—i.

Kratkočasnica.

Dohtar Hufeland je nekdaj za svojih mladih lét v Prag popotval in imel seboj mertvaško čepinjo. Na meji ni vedil mitar (colnar), pod ktero versto naj bi jo zapisal. „Ali bi ne mogla ta čepinja, reče na to Hufeland, priti med obnošeno robo?“ — „Prav, prav, med obnošeno robo jo bomo zapisali“ — in vsim dvomu je bilo konec.

Vganjka.

Kaj gre černo gori, belo pa doli?

Popravek.

V 43. listu pri popisu obertniske razstave v 2. versti namest Dobi beri Doli; v 4. versti namest Dobski beri Dolski.

Shitni kup.	V Ljubljani 26. Kosoperska.		V Krajnju 21. Kosoperska.	
	fl.	kr.	fl.	kr.
1 mèrnik Pshenize domazhe	1	19	1	23
1 „ „ banashke	1	20	1	21
1 „ Turshize . . .	—	—	1	—
1 „ Sorshize . . .	—	—	1	3
1 „ Rèshi	—	54	—	57
1 „ Jezhmena . . .	—	—	—	50
1 „ Prosa	—	55	—	57
1 „ Ajde	—	45	—	54
1 „ Ovsa	—	32	—	32

V Ljubljani. Natisnil in saloshil Joshef Blasnik.